

Pasakojimas apie Dzeno meistrą Seung Saną

Pasakojimas apie Dzeno meistrą Seung Saną

Seung Sanas Soen-sa gimė 1927 metais Šiaurės Korėjos Seun Čion vietovėje (Seun Choen). Jo tėvai buvo krikščionių protestantų tikėjimo.

Tuo metu Korėją valdė griežta japonų karinis režimas ir bet kokia politinė ir kultūrinė laisvė buvo grubiai slopinama. 1944 metais Soen-sa (*skaityk* Sion-sa) įsijungė į pagrindinį Korėjos nepriklausomybės judėjimą. Po keleto mėnesių jį sugavo japonų policija ir jam vos pavyko išvengti mirties nuosprendžio. Paleistas iš kalėjimo, jis ir dar du draugai pavogė iš savo tėvų keletą tūkstančių dolerių ir perėjo kruopščiai saugomą Mandžūrijos sieną, kad įstotų į Laisvąją Korėjos armiją, bet jų nepriėmė.

Po Antrojo pasaulinio karo, kai Dong Guk universitete jis studijavo vakarietiškąją filosofiją, Pietų Korėjos politinė situacija darėsi vis painesnė. Vieną dieną Soen-sa nusprendė, kad jis nieko negalės padėti žmonėms savo politine veikla ar akademinėmis studijomis. Tad nusiskuto galvą ir išėjo į kalnus, davęs įžadą negrįžti, kol neatskleis tikrosios tiesos.

Tris mėnesius jis studijavo konfucianizmo raštus, tačiau šie jo neįtikino. Tada vienas draugas, vienuolis iš mažos kalnų šventyklėlės, davė Deimantinę sūtrą ir Seung Sanas pirmą kartą susidūrė su budizmu. „Visos šio pasaulio apraiškos yra laikinos. Jeigu visus pasireiškiančius dalykus matysi kaip niekada nepasireiškusių, tai pažinsi tikrąjį save.“ Perskaičius šiuos žodžius, jo protas praskaidrėjo. Dar kelias savaites jis skaitė daug sūtrų. Pagaliau nusprendė tapti budistų vienuoliu ir 1948 metų spalio mėnesį buvo išvėstas.

Soen-sa jau suprato sūtras. Jis suprato, kad dabar vienintelis svarbus dalykas - lavinimosi pratybos. Todėl praėjus dešimčiai dienų po išvėtimo, jis iškeliavo gilyn į kalnus ir pradėjo šimto dienų atsiskyrimą ant Von Gako kalno (Won Gak, Tobulo atbudimo kalnas). Jis valgė tik išdžiovintus ir į miltelius sutrintus pušų spyglius. Kasdieną po dvidešimt valandų giedodavo „Pradinio proto galios Didžiąją dharanę“. Kelis kartus per dieną maudydavosi ledo šaltumo vandenyje. Tai buvo labai griežtos pratybos.

Netrukus jį apėmė dvejonės. Negi šis atsiskyrimas toks būtinas? Kodėl jis ėmėsi tokių kraštutinumų? Gal geriau reikėjo leistis į nedidelę šventyklą tykiame slėnyje, vesti, kaip daro japonų vienuoliai, ir po truputį atbusti laimingos šeimos apsuptyje? Vieną naktį šios mintys pasidarė tokios galingos, kad jis nutarė pasitraukti ir susipakavo savo mantą. Bet kitą rytą protas buvo aiškesnis, ir jis vėl viską išpakavo. Tas pats nutiko dar po kelių dienų. Ir per kelias savaites jis savo mantą susidėjo ir išsikrovė net devynis kartus.

Praėjo pusė atsiskyrimo laiko ir Soen-sa kūnas buvo labai išvargęs. Kasnakt jį lankė bauginančios vizijos. Iš tamsos rasdavosi demonai ir rodė jam nešvankius gestus. Prisikėlę numirėliai prisėlindavo jam iš užnugario ir apsiųdavo savo šaltais pirštais jam aplink kaklą. Milžiniški vabalai gnaibė jo kojas. Tigras ir drakonai riaumodavo tiesiai jam į veidą. Jis buvo apimtas nesibaigiančio siaubo.

Po mėnesio vizijos persimainė į malonias. Kartais ateidavo Buda ir mokė jį kokios sūtros. Kartais ateidavo puošniai apsitaisiusi bodhisatva ir sakydavo, kad jis kelias į dangų. Kartais jis apsvaigdavo nuo išsekimo ir Kvan Se Um Bosal švelniai jį pažadindavo. O praėjus aštuoniasdešimčiai dienų jo kūnas vėl sutvirtėjo. Tačiau oda pažaliavo nuo pušų spyglių maisto.

Likus savaitei iki atsiskyrimo pabaigos, Soen-sa vaikščiojo lauke giedodamas ir mušdamas ritmą maktaku. Netikėtai jam iš abiejų pusių radosi du vienuolikos dvylikos metų berniukai ir nusilenkė. Jie vilkėjo įvairiaspalvius drabužius, o jų veidai buvo nežemiškai gražūs. Soen-sa labai nustebė. Jo protas jautėsi stiprus ir tobulai aiškus, tad kaip materilizavosi tie demonai? Jis toliau žengė siauru kalnų takeliu, o du berniukai sekė jam įkandin, judėdami tiesiai per tako pakraščiuose riogsančius akmenis. Jie žengė pirmyn visi greta apie pusę valandos, o paskui atgal, iki altoriaus, kur Soen-sa nusilenkė nusileisdamas ant kelių ir kaktą paliesdamas žemę, o kai jis pakėlė galvą, berniukai buvo dingę. Taip nutikdavo kiekvieną dieną ištisą savaitę.

Pagaliau atėjo šimtoji diena. Soen-sa giedojo ir mušė maktaką. Staiga jo kūnas prapuolė ir jis atsidūrė begalinėje erdvėje. Iš kažkur toli aidėjo maktakas ir jo paties balsas. Šioje būsenoje jis išbuvo kurį laiką. O kai grįžo atgal į kūną, jam pasidarė aišku. Tos uolos, tos upės, visa, ką jis matė, visa, ką jis girdėjo, visa tai buvo tikrasis jis pats. Visa kas, visi dalykai yra tiksliai tai, kas yra. Tiesa yra būtent štai tai.

Tą naktį Soen-sa miegojo puikiai. Kitą rytą pakirdęs jis pamatė kalnuose einantį žmogų, o paskui iš medžio pakilo keletas varnų. Ir jis parašė tokias eiles:

Kelias Von Gak kalno apačioje
nėra esamas kelias.
Žmogus su kuprine kopiantis kalnu
nėra buvęs žmogus.
Tap, tap, tap - jo žingsniai
perveria praeitį ir dabartį.
Pakyla varnos iš medžio.
Kar, kar, kar.

Grįžus iš kalnų, neužilgo jis sutiko dzeno meistrą Ko Bongą, kurio mokytojas buvo dzeno meistras Man Gongas. Ko Bongas garsėjo kaip visų talentingiausias dzeno meistras Korėjoje, bet kartu ir vienas atšiauriausių. Tuo metu jis mokė tik pasauliečius. Jo teigimu, vienuoliai buvo nepakankamai aistringi, kad būtų geri dzeno mokiniai. Soen-sa norėjo patikrinti savo atbudimą pas Ko Bongą, tad nuėjo pas jį nešinas maktaku ir paklausė: „Kas tai?“ Ko Bongas paėmė maktaką ir sudavė. Kaip tik to ir tikėjosi Soen-sa.

Tada Soen-sa paklausė: „Kokios turėtų būti mano dzeno pratybos?“

Ko Bongas atsakė: „Kartą vienuolis paklausė dzeno meistro Dždžu, „Kodėl Bodhidharma atkeliavo į Kiniją?“, ir Džodžu atsakė: „Pušis priekiniame sode“. Ką tai reiškia?“

Soen-sa buvo aišku, tačiau jis nežinojo kaip atsakyti. Tad tarė: „Nežinau“.

Ko Bongas atsakė: „Išlaikyk šį nežinantį protą. Tai ir yra tikrosios dzeno pratybos“.

Tą pavasarį ir vasarą Soen-sa daugiausiai užsiėmė darbo dzeniu. O rudenį sėdosi šimto dienų meditavimo užsiėmimams Su Dok Sa vienuolyne, kur išmoko dzeno kalbėjimo būdo ir dharmos grumtynių meno. Atėjus žiemai jis ėmė jausti, kad vienuoliai lavinasi nepakankamai stropiai, tad nutarė jiems truputį padėti. Vieną naktį, kai jis buvo paskirtas eiti sargybos (nes buvo įvykę keletas įsilaužimų), jis išnešė iš virtuvės visus puodus ir prikaistuvius ir išdėstė juos ratu priekiniame kieme. Kitą naktį pagrindiniame altoriuje jis nusuko į sieną Budą, o smilkalinę, kuri buvo laikoma nacionaline vertybe, pakabino sode augančiame japoninės churmos medyje. Jau kitą rytą visas vienuolynas buvo sujudęs. Sklido gandai apie pamišusius įsilaužėlius, apie dievus nusileidžiančius nuo kalnų, kad paragintų vienuolius uoliau lavintis.

Trečią naktį Soen-sa nuėjo į moterų pusę, paėmė septyniasdešimt moterų sandalų ir nunešęs dėliojo juos prie dzeno meistro Dok Sano durų, tarsi batų krautuvėje. Tačiau tuo metu viena vienuolė pabudusi norėjo išeiti laukan ir neradusi savo apavo pažadino kitas vienuoles. Soen-sa buvo sučiuptas. Kitą dieną buvo svarstomas jo elgesys. Kadangi daugelis vienuolių vyrų balsavo už tai, kad jam būtų suteikta galimybė pasitaisyti (moters buvo griežtai nusistačiusios prieš jį), tai jo neišgujo iš vienuolyno. Tačiau jis turėjo formaliai atsiprašyti kiekvieno aukštesniojo vienuolio.

Pirmiausia jis priėjo prie dzeno meistro Dok Sano ir nusilenkė. Dok Sanas tarė: „Viskas gerai, tęsk“.

Tada jis nuėjo prie vyriausios vienuolės. Ji tarė: „Tu, jaunuoli, tikrai keli per didelį sambrūzdį šiame vienuolyne“. Soen-sa nusijuokė ir atsakė: „Visas pasaulis tėra ištisas sambrūzdis. Ir ką tu gali padaryti?“ Ji nepajėgė nieko atsakyti.

Kitas buvo dzeno meistras Čun Songas, kuris garsėjo savo audringu elgesiu ir nešvankia kalba. Soen-sa nusilenkė jam ir tarė: „Aš užmušiau visus praeities, dabarties ir ateities Budas. Ir ką tu gali padaryti?“

Čung Songas atsakė: „Aha!“ ir giliai pažvelgė į Soen-sa akis. Tada paklausė: „Ką matei?“

Soen-sa atsakė: „Tu jau supranti“.

Čung Songas perklausė: „Tik tiek?“

Soen-sa tarė: „Gegutė kukuoja lauke už lango“.

Čiong Songas nusijuokė ir tarė: „Aha!“ Jis uždavė dar kelis klausimus, į kuriuos Soen-sa atsakė be vargo. Pagaliau Čung Songas stryktelėjo ir ėmė šokti aplinkui Soen-sa šaukdamas: „Tu atbudai! Tu atbudai! Tu atbudai!“ Žinia netruko pasklisti ir visi ėmė suprasti pastarojo meto nutikimus.

Sausio 15 dieną meditavimo užsiėmimai baigėsi ir Soen-sa išvyko pasimatyti su Ko Bongu. Keliaudamas į Seulą jis turėjo pokalbius su dzeno meistru Keum Bongu ir dzeno meistru Keum O (Keum Oh). Jie abu suteikė jam *inga*, patvirtinimą, kad dzeno mokinyš yra tikrai atbudęs.

Soen-sa į Ko Bongo šventyklą atvyko vilkėdamas savo senus sulopytus drabužius ir daiktamaišį, kuriuos naudojo kalnų atsiskyrimė. Jis nusilenkė Ko Bongui ir tarė: „Paaiškėjo, kad visi Budos tėra krūva negyvėlių. Ką daryti su laidotuvėmė?“

Ko Bongas atsakė: „Įrodyk!“

Soen-sa įkišo ranką į savo daiktamaišį ir ištraukė džiovinto kalmaro ir butelį vyno. „Čia šis tas liko iš laidotuvių apšėdų.“

Ko Bongas tarė: „Tada įpilk truputį vyno“.

Soen-sa atsakė: „Gerai. Duok stiklinę“.

Ko Bongas ištiesė delną.

Soen-sa pliaukštelėjo delną buteliu ir tarė: „Kokia čia stiklinė, čia tavo delnas!“ Ir pastatė butelį ant grindų.

Ko Bongas nusijuokė ir tarė: „Neblogai. Tu jau išmokai. Bet noriu dar šio to tave paklausti“. Jis ėmė uždavinėti Soen-sa pačius sunkiausius iš tūkstančio septynių šimtų tradicinių dzeno konganų. Šis atsakinėjo neužsikirdamas.

Pagaliau Ko Bongas tarė: „Na, gerai. Paskutinis klausimas. Pelė suėdė katės ėdalą, bet katės dubenėlis sudužęs. Ką tai reiškia?“

Soen-sa atsakė: „Dangus - žydras, žolė - žalia“.

Ko Bongas papurtė galvą: „Ne“.

Soen-sa net loštelėjo. Ligi šiol jis dar nebuvo neatsakęs nė į vieną dzeno klausimą. Jo veidas paraudo ir jis ėmė svaidyti vieną po kito „štai tai“ atsakymus. O Ko Bongas tik purtė galvą. Galiausiai Soen-sa sprogo iš pykčio ir jaudulio: „Trys dzeno meistrai suteikė man *inga*! Kodėl sakai, kad aš klystu?!“

Ko Bongas tarė: „Ką tai reiškia? Atsakyk gi“.

Kitas penkiasdešimt minučių Ko Bongas ir Soen-sa sėdėjo surėmę žvilgsnius, išsiritę tarsi du katinai. Tyla buvo įaudrinta. Staiga, visiškai netikėtai, Soen-sa ištarė atsakymą. Jis buvo „vien štai tai“.

Vos Ko Bongas jį išgirdo, jo akys sudrėko o veidą užliejo džiaugsmas. Jis apkabino Soen-sa ir tarė: „Tu esi gėlė, o aš - bitė“.

1949 metų sausio 25 dieną Soen-sa gavo iš Ko Bongo Dharmos perdavą, taip tapdamas Septyniasdešimt aštuntu patriarchu savo linijoje. Tai buvo vienintelė Ko Bongo suteikta perdava.

Po iškilmingų apeigų Ko Bongas pasakė Soen-sa: „Ateinančius trejus metus privalai išlikti nebylus. Esi laisvas. Vėl susitikime po penkių šimtų metų“.

Soen-sa dabar jau buvo dzeno meistras. Ir jis tebuvo dvidešimt dviejų metų amžiaus.

Parengta pagal knygą *Pelenų barstymas ant Budos: Dzeno meistro Seung Sano mokymas*. - Vilnius, 2000.

Originalas: *Dropping Ashes On The Buddha: The Teaching of Zen Master Seung Sahn* edited by Stephen Mitchell (Grove Press, New York, NY, 1976)

Pasakojimas apie palaikus

1957 metais Ko Bong Sunimas rimtai apsirgo ir Soen Sa Nimas buvo paskirtas Hva Gė Sa (Hwa Gae Sah) šventyklos abatu.

Vykdydamas šias abato pareigas, Soen Sa Nimas (*skaityk* Sion Sa Nimas) išgirdo apie japonišką šventyklą Seule, kurioje buvo laikomi 500 mirusių japonų palaikai. Ta šventykla išgyveno piniginius nepriteklius ir atiteko pasauliečiams. Šiems visai nerūpėjo japonų kaulai. Jie nutarė išmesti juos iš šventyklos. Kai Soen Sa išgirdo apie tai, jis nuvyko į tą šventyklą. Susitikęs su atsakingais asmenimis jiems išrėžė: „Nesvarbu kieno tie kaulai, korėjiečių ar japonų, mirusiųjų kaulai yra visiškai vienodi. Negyvi kaulai tėra negyvi kaulai!“

Po to jis palaikus perkėlė į Hva Gė Sa. Diena iš dienos jis nepaliaudamas giedojo Namu Ami Ta Bul prie šių palaikų, giedojimas buvo skirtas mirusiųjų dvasioms.

Po kelerių metų Korėja ir Japonija atkūrė diplomatinius santykius. Tada kai kurie japonai atvyko į Korėją, į Hva Gė Sa atpažinti savo mirusių protėvių palaikų ir išsivežti juos į tėvynę.

Išreikšdami aukštą įvertinimą ir gilią pagarbą Soen Sa Nimo poelgiui, japonai pakvietė jį vykti į Japoniją. Šis pakvietimas, tapęs galimybe pagyventi svetur, vėliau pakeitė visą jo gyvenimą.

*Kai kurie korėjiečiai sako: „Dėl keleto negyvėlių kaulų, netekome didžio meistro, išvykusio į Japoniją ir Ameriką“. — Do Gong (buvęs John Barrouzzol, Kanada)
Seulo tarptautinis dzeno centras, Korėja*

Kada Soen Sa Nimas pirmą kartą atvyko į JAV

1970 metų rugsėjį iš Japonijos paskambino mano sesuo ponia Kimura. Pranešė, kad sunkiai serga mūsų mama. Nutariau vykti jos aplankyti. Per parą susiruošiau ir atvykau į aerouostą. Kai atvykau į Japoniją, mane pasitiko sesuo ir Soen Sa Nimas (*skaityk* Sion Sa Nimas). Sesuo mus supažindino ir mano pirmas įspūdis apie jį buvo kaip apie laimingą, susijaudinusį žmogų. Tik tiek. Viskas, ką pamaniau. Tada dar nieko nenusimaniau apie budizmą. Jis nusivedė mus į savo šventyklą, kur praleidome tą vakarą.

Jis mane klausinėjo, koks išvis yra amerikietiškas gyvenimas. Pasakojau jam apie Ameriką ir kviečiau atvykti ir pamatyti pačiam.

1972 metų gegužę paskambino sesuo ir pasakė, kad po keleto valandų Soen Sa Nimas atvyksta į Losandželo aerouostą. Laimei buvau namie. Nuvykau jo pasitikti ir parsivežti pas save. Užleidau jam sūnaus kambarį. Jis pasidarė nedidelį altorėlį, kuriame pastatė Kvan Seum Bosal skulptūrėlę. Tą vakarą jis ėmė giedoti ir pakvietė prisijungti, jei tik norėčiau. Jutau, kaip traukia Soen Sa Nimo giesmė ir be jokios priežasties pasipylė ašaros. Nuo tos dienos prasidėjo naujas mano gyvenimas. Prisimenu kaip stebino Soen Sa Nimo kuklus paprastumas. Jis padėdavo valyti namus, apsipirkti, virti ir kita. Maža pasakyti, kad man patiko būti kartu su juo ir jo teikiama pagalba.

Mano vaikai ir jų draugai nė nesudvejoję priėmė jį į savo šeimą. Atrodė, kad bendravimas su juo vaikus tarsi pakylėjo. Mano vyresnioji dukra, kuriai tada buvo trylika, atgabeno Soen Sa Nimui keletą anglų kalbos knygų ir mokė jį angliškai. Savo ruožtu jis mokė ją budizmo. tai buvo didžiojo visų amerikiečių mokymo pradžia.

Norėčiau baigdama pabrėžti, kad jo atnešta į mūsų šeimą ir mano vaikams laimė ir pasitenkinimo jausmas yra neišmatuojami. Nesugebu rasti kitų žodžių, kurie apibūdintų Soen Sa Nimą - tik tuos, kad jis labiau neaprepiamas nei vandenynas ir beribis tarsi dangus, o geriausiai matyt jį būtų apibūdinti jausmu, kuriam nėra pavadinimo, patirimu medituojant. Mes jį mylime ir linkime amžino gyvenimo. Ačiū Tau, Soen Sa Nimai.

— *Judy Barrie,*

Santa Monica, California

Doilo aveniu

Pirmą Amerikoje dzeno centrą Soen Sa Nimas (*skaityk* Sion Sa Nimas) pabandė įkurti mažame bute Providense, Rodailende. Tas butas buvo Doilo aveniu gatvėje. Soen Sa Nimui matyt nerūpėjo pakankamai tūžminga ir nelaiminga gatvės šlovė, kurioje vis nutikdavo girti kivirčiai ir grumtynės peiliais. Jam svarbus buvo tik namas su gana dideliais miegamaisiais ir labai nedideliu 150,00 USD mėnesiniu nuomos mokesčiu.

Tada Soen Sa Nimas jau pilnai save išlaikė finansiškai ir, žinoma, buvo visiškai nepriklausomas. Tik vorai ir priklydusi katė (vėliau pavadinta Abigeila) žinojo, kaip atrodė tas butas, kai į jį įsikėlė Soen Sa Nimas, ir kuo jis užsiimdavo. Visai neseniai juo buvo susidmėjęs Rytų religijų profesorius iš Brauno universiteto ir su juo atvyko keli smalsesni studentai.

Viena ar dvi iš tų šaunių sielų nusprendė keltis kartu su Soen Sa Nimu, nors tikrai neturėjo jokio supratimo, kas joms iš to. Bute tiesiogine to žodžio prasme nebuvo jokių baldų, išskyrus virtuvinį stalelį ir kelias skirtingas medines kėdes. Soen Sa Nimas atsigabeno nedidukę elektrinę ryžių viryklę ir keletą dubenėlių bei šaukštų. Tiesa, dar buvo senas aliumininis puodas, kuriame jis virdavo neįtikėtinais skanias sriubas.

Vieną dieną didžiulėje medinėje dėžėje iš Korėjos atkeliavo Budos statula. Ji buvo sudužusi į kone 15 gabalų. Visai nesutrikęs Soen Sa Nimas paprašė vieną naujai atvykusių mokinių atnešti klijų ir jis ėmėsi kruopščiai ir kantriai atversti tuštumą atgal į pavidalą.

Šitaip jis skleidė patį geriausią savo mokymą. Anglų kalba jam nesisekė ir buvo sunki. Bet jis viską mokėjo išraiškiai parodyti. Jo užsidegimas buvo žavingas. O jo pateikiami pavyzdžiai kartais būdavo tiesiog stebinantys. Kartą iš dzeno centro ėmė dingti įvairūs dalykai ir greitai paaiškėjo, kad vagiliauja vienas kaiminystėje gyvenančių berniukų. Tai buvo akivaizdu, nes jis buvo pagautas slapta lendantis pro langus. Be to jis mėtydavo akmenis į Abugailę (katę) ir slampinėdavo aplink pagrindinį įvažiavimą, tyčiodamasis iš neįprastų Soen Sa Nimo drabužių. Vieną rytą mažasis padauža karštai erzino Soen Sa Nimą, dirbantį sodelyje. Staiga Soen Sa Nimas ėmė jį barti, baisingai šaukdamas ir mojuodamas rankomis. Tada ėmė artintis prie jau virpančio jaunuolio darydamas karatė judesius ir spyrius. Berniukas išdūmė iš kiemo ir daugiau arti nesirodė. Vienas mokinių paklausė, kodėl šis panaudojo tokį metodą, o Soen Sa Nimas paprasčiausiai paaiškino: „Didžioji dalis demonų supranta tik demonus“.

Kiekvienas atvykęs į šį butą per tą pirmą pusmetį užtrukdavo tik pusvalandį, kad suprastų jo tikslą ir nusiuteikimą. Soen Sa Nimas siekė šiame bute įkurti dzeno centrą. Jis norėjo, kad altorius būtų tarsi širdis, kad Dharmos salė būtų erdvi ir švari, kurioje galėtų susirinkti daug žmonių, kurie kartu lavintųsi ir atrastų savąją širdį. Jis siekė, kad jo mokiniai jaustųsi patogiai ir šiltai, juokdamiesi ir juokaudami virtuvėje. Visai netikėtai jis sugalvojo užragti milžinišką kubilą kimči (aštriai paruoštų raugintų kopūstų), į kuriuos būtų sudėtos visos daržovės, kokias tik galima įsivaizduoti. Arba jis sėdėdamas

virtuvėje prie stalo, kruopščiai rašydamas laiškus nepažįstamiems korėjiečiams, staiga apsidairydavo ir kiekvieno imdavo klausti, ar jam patinka lakštiniai. Dažniausiai žodžio jam reikėdavo paieškoti savo korėjiečių - anglų kalbos žodynyje, kuris visada būdavo po ranka. „Lakštiniai! Tu mėgsti lakštinius?“ Žinoma kiekvienas šypsodavosi ir viduje, ir išorėje, nes visiems patiko jo akcentas ir jo užsidegimas, tad visi jam smarkiai linktelėdavo. Tada jis visą virtuvę paversdavo miltais nuklotu lakštinių fabriku ir, greičiau nei per valandą, paruošdavo tokią sriubą, kuri pranokdavo bet kokius lūkesčius, o joje plūduriuodavo pikūs naminiai lakštiniai. Jis būdavo toks nuoširdžiai patenkintas, kad visiems patinka jo valgis, ir vis kartodavo: „Korėjoje visada šitokio stiliaus sriuba. Šitoks stilius - pirmas numeris. Valgyk, būk tvirtas - daug energijos, taip?“ O tada nusikvatodavo.

Jis iš lėto supažindino visus su savąja dzeno versija, savąja tradicija. Pirmiausia altorius buvo užklotas šviesiai raudona ir geltona medžiaga, o ant jo pastatytas naujai suklijuotas Buda. Vėliau jis atkakliai siekė, kad sėdėjimo čiužiniai būtų apvilkti įvairių šviesių spalvų užvalkalais. Retkarčiais vis būdavo pristatoma kita medinė dėžė iš Korėjos, kurioje būdavo altoriaus rykai, arba pilki drabužiai ir smilkalai, arba didžiulis maišas su brangiais juodaisiais grybais žymiosioms sriuboms.

Kartą Soen Sa Nimas susodino savo mokinius. Tada ten buvo apsisotję kokie septyni nuolatiniai „klientai“ (taip Soen Sa Nimas juokais vadindavo visus, kurie valgė jo virtą sriubą arba susirinkdavo sekmadienio vakaro pašnekesiams). Jis paaiškino, kad dzeno centras subrendo turėti nustatytą pratybų tvarkaraštį. Tai buvo eros pabaiga. Pratybos ėmė keltis iš virtuvės į dharmos kambarį. Meistras netgi paprašė, kad mokiniai apsiliktų tuos pilkus drabužius. Buvo pagal amerikitišką tarimą transliteruotos giesmės, o nusilenkimus imta skaičiuoti. Buvo paskirstytos net sėdėjimo vietos, o sekmadieninės Dharmos kalbos darėsi vis geresnės ir geresnės. Pradžioje jos buvo sakomos japonų kalba, o į anglų kalbą jas versdavo Brauno universiteto Rytų religijų profesorius, tačiau Soen Sa Nimas vis labiau pasitikėdavo savo žodynu ir jis pradėjo kurti kalbas, tokias šiltas ir išpuoselėtas, kaip tos jo sriubos. Reikia pažymėti, kad tuo metu jis taip buvo užimtas anglų kalbos pamokomis ir „klientų“ skaičiaus augimu, kad virtuvė įgijo naują paskirtį, vadinamą Meistro-ūkvedžio valda, o jis pats čia ateidavo tik rašyti, mokytis ir išsakyti savaiminių kalbų apie Dharmą. Jis beveik niekada neatsisakydavo atsakyti į bet kokius klausimus, o kai pagaliau matydavo, kad nieko daugiau negali padaryti, jis valgomą lazdele pastuksendavo mokiniui per galvą ir tardavo: „Per daug mąstymo! Mesk visą tai, gerai?“

Per du metus, prabėgusius Doilo aveniu, buvo sukurta būsimąjo dzeno centro nuotaika ir ritmas. Soen Sa Nimas viską pradėjo įkvėpdamas savo šilumą, o paskui nustatydamas tvarką - visą laiką pabrėždamas, kaip svarbu yra užsiiminėti kasdien, be jokių atostogų. Ir pagaliau jis ėmėsi skelbti Priesakus, aiškindamas, kaip protui yra svarbu atvirai pripažinti Priesakus.

Taigi visą laiką atrodė, kad jis, siekdamas savo tikslo ir iš arti stebėdamas jaunų amerikiečių atliekamą nesibaigiantį „vaidmenų žaidimą“ kartais akivaizdžiai prikuria visokių formalių reikalavimų, taip atrasdamas tinkamą vaistą nuo kartais labai stiprių pusiausvyros sutrikimų. Kitas dalykas, kuris rasdavosi

kaip pavasario žolė, buvo jo neišsenkančios žinios apie pratybas ir Dharma bei kaip jas perduoti kitiems... pažinimas, kuris kiekvieną jo mokinį karštai ir galingai pastūmėjo savęs ir savo prigimtinių pareigos supratimo link.

– *Dzeno Meistrė Seong Hyang (Barbara Rhodes), viena iš pačių pirmųjų Soen Sa Nimo „klientų“.*

*Pastarieji trys pasakojimai paimti iš
Only Doing it for Sixty Years.- Compiled and edited by Diana Clark;
published by Primary Point Press, Cumberland, RI, 1997*

– *vertė J.V.*

Copyright © 2009 Kvan Um dzeno mokykla